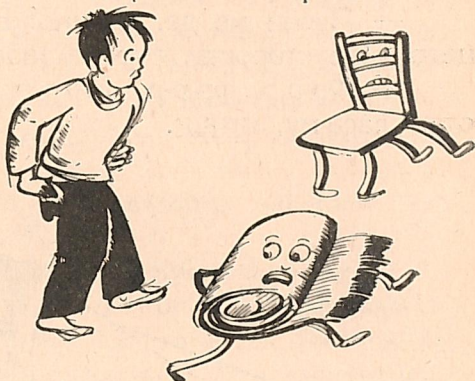

и каквото Богъ даде
Крачуланъ го изяде.

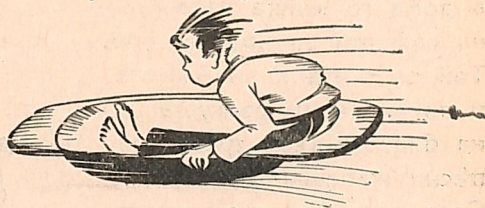
Съ три сапуна го измиха,
нови дрехи му купиха —
скоро времето ще доде
на училище да ходи.
Вѣтроветъ вече свирятъ,
всички птици се събиратъ
съ пѣсни весели отъ тукъ
да заминатъ пакъ на югъ.
Крачуланчо ги съглежда
и си мисли и нарежда:
ако бѣхъ на тоя свѣтъ
като щъркела крилатъ
ще разперя азъ крила,
и презъ ниви и села,
презъ гори и планини —
право въ топлиѣ страни!
Нѣма тамъ да ме нападатъ,
че съмъ скиталъ по калѣта —
портокалитъ ще падатъ
право въ моитъ уста!
Тѣй си мисли и отъ скръбъ
легна въ нивитъ по грѣбъ.
А подъ него се синѣятъ
есеннитъ небеса,
нѣма птици да запѣятъ
по поля и дървеса.

Той се върна тоя день
скжсанъ, мърсенъ, запѣхтянъ.
Господъ знае де е ходилъ,
по гората ли е бродилъ,
или въ калнитъ блата,
но се върна съ нови рани,
съ двата крачола съдрани,
сякашъ падалъ по калѣта.
И на прага щомъ застана
всичко въ стаята се смръзна,
даже чергата послана
изъ подъ него се изплъзна,
като жива запълзѣ

предъ нечиститъ нозе.
На креватчето чаршава

почна да се възмущава,
всѣка дреха закрещѣ
срѣшу мръсното дете.
Къмъ каквото той посегне,
то се свие и побѣгне.
Всички бѣгатъ и крещятъ
и немирника нещатъ.
Всички викатъ като луди,
Крачуланчо имъ се чуди,
но коритото съзрѣ
и въвъ него се заврѣ.
Що ли мислите че стана?
Щомъ усѣти Крачулана
туй корито дяволито,
като лодка се понесе
и момчето неомито
право въ барата отнесе!

Крачуланъ отъ страхъ пици,
а коритото лети.
Ту въ ограда се закачи,
ту по камъни подскача;
тичатъ селянчета боси,